

Danske
STJERNE

120. Argang · Nummer 4

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER af de Tolv Apostles Råd

For nogen tid siden hørte man en fader, der var bekymret over nogle alvorlige problemer med sin søn, bemærke: „Når han tager afsted, og vi ikke ved, hvor han er, piner det os i sjælen, men når han er her, piner han os undertiden også.“ Det er om denne pine, jeg vil tale, og jeg frygter, at jeg taler til en stor forsamling.

Der er næppe et nabolag uden i det mindste en moder, hvis sidste bekymrede tanker og bønner drejer sig om en søn eller datter, der vandrer rundt et eller andet sted. Det er heller ikke langt mellem de hjem, hvor en bekymret fader næppe kan arbejde en dag igennem uden fra tid til anden at standse op og spørge sig selv: „Hvad har vi gjort forkert? Hvad kan vi gøre for at få vort barn tilbage?“

Apostlen Paulus profeterede til Timoteus: „Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider. Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre...“ (2. Tim. 3:1-2). Der er mere i det skriftsted, men vi standser ved „ulydige mod forældre“. Vi har intet ønske om at berøre et emne, der er årsag til så megen pine hos jer, ej heller at fordømme jer som fejlslagne. Men I begår fejl, og det er det, der piner. Hvis fejltagelse skal standses, må man betragte problemerne, som de er, uanset hvor ondt det gør.

I kan ikke fortsætte med at gøre det, I hidtil har gjort (selv om også I syntes, det var det rigtige) og samtidig forventede at ændre barnets opførsel, når det, I gjorde, var med til at skabe den opførsel.

Nu vil jeg gerne vise jer et meget praktisk og meget kraftfuldt sted at begynde både med at beskytte jeres børn, og i det tilfælde, hvor I er ved at miste et, da at frelse ham. Jeg henviser til hæftet „Familiens Hjemmeaften“. Det er det syvende i en serie og kan fås over hele verden på 17 sprog. Hvis I ville gennemgå det, ville I opdage, at det er baseret på Det nye Testamente. Emnet er handlefrihed. Selv om lektierne tages fra Det nye Testaments dage, beskæftiger det sig ikke med menneskene på det tidspunkt. Det kræver over århundrederne og handler om jer, og her, og nu.

Det er godt illustreret, meget i farver, og har mange meningsfulde aktiviteter for familier med børn i alle aldre.

Med dette program kommer løftet fra profeterne, de levende profeter, at hvis forældre vil samle deres børn omkring dem en gang om ugen og undervise i Evangeliet, vil børnene i sådanne familier ikke fare vild.

Forældre, jeg ønsker at opbygge jer med håb. I, som har haft sjælekvaler, I må aldrig give op. Ligemeget hvor mørkt det ser ud, eller lige meget hvor langt bort eller hvor langt ned jeres søn eller datter er faldet, I må aldrig give op. Aldrig, aldrig, aldrig!

Jeg taler til jer som en af De Tolv, der alle er indsat som et særlig vidne. Jeg forsikrer jer for, at jeg har det vidnesbyrd. Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at Han, skønt verden „ikke ser Ham og ikke kender Ham“, dog lever. Kvalifitidte forældre, gør fordring på Hans løfte: „Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.“ (Joh. 14:17-18) ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Budskab fra det Første Præsidentskab	99
Den dag Kirken blev organiseret. Af Doyle L. Green	103
Joseph Smith — En vurdering. Af præsident B. H. Roberts	121
Emma Ray Riggs McKay 1877-1970	122
Thorpe B. Isaacson 1898-1970	123
Bømenes sider: Mod. Af Margery Cannon	25
Tro kun. Af Lucile C. Reading	31

Forsiden, der er lavet af kunstneren William Whitaker, forestiller profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery, der overdrager Den helligåndes Gave til en af de tilstedeværende ved organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 6. april 1830. ○

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

April 1971
120. Årgang · Nummer 4

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.50 for helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Piorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Budskab fra det Første Præsidentskab

Præsident Joseph Fielding Smith

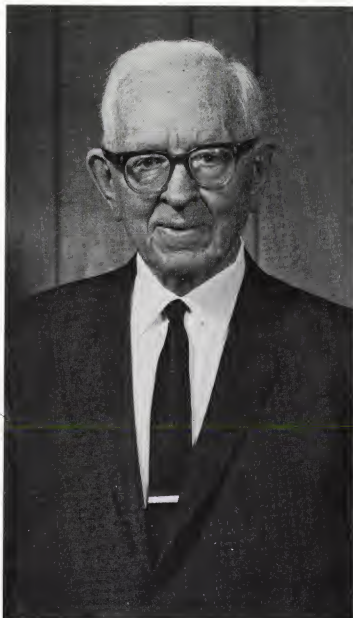
Mine kære brødre og søstre. Det er en sjælden lejlighed at komme i forbindelse med Kirkens medlemmer over hele verden gennem dette blad.

Jeg vil benytte lejligheden til at huske Dem på, hvor vigtig familieenheden er i den helhedsplan, vor himmelske Fader har lagt. I virkeligheden er Kirkens organisation kun til for at kunne hjælpe familien og dens medlemmer med at opnå frelse.

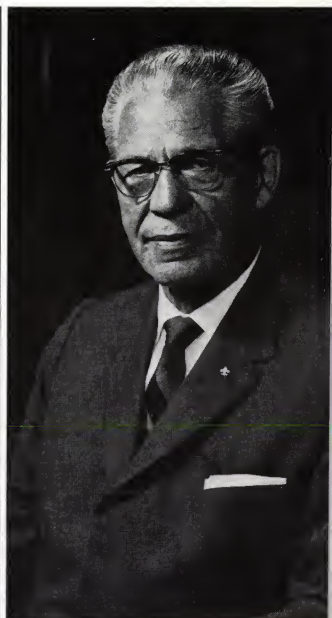
Familieenheden og familiens forpligtelse over for Evangeliet er så vigtige, at Satan har vendt en stor del af sin opmærksomhed mod ødelæggelsen af

Præsident Harold B. Lee

Præsident Joseph Fielding Smith

Præsident N. Eldon Tanner

familierne i vort samfund. Fra alle kanter angribes familiens helhed som grundlaget for det, der er godt og ædelt i livet. Private og offentlige forslag, der har til hensigt at begrænse familiens størrelse, fremsættes nu og da under det påskud, at man vil frelse verden fra overbefolkning. Sådanne forslag vinder bifald blandt nogle Sidste Dages Hellige. Man går endda så langt som til at foreslå, at der bør indføres en slags lovbehaftet straf for dem, der har mere end to børn. Den verdensomfattende liberalisering af abortlovene viser den eksisterende ignoransen af livets hellighed. Familier bliver splittet af et forøget brug af narkotika og et øget misbrug af medicin. Den foragt, flere og flere unge nærer over for al autoritet, begynder med respektløshed og ulydighed i hjemmet. Ansete blade fortæller om „myten om moder-skabet“ og forsvarer de mere radikale ideer om kvindens frigørelse.

Eftersom Djævelens kræfter angriber den enkelte ved at få familiebåndene over, bliver det livsvigtigt for Sidste Dages Hellige forældre at bevare og styrke familien. Måske findes der enkelte meget stærke mennesker, der kan overleve uden støtte fra familien, men de fleste af os behøver den kærlighed, belæring og acceptering, som strømmer én i møde fra dem, der virkelig interesserer sig for én.

Den vigtigste funktion i et Sidste Dages Helligt hjem er at sikre, at hvert medlem af familien arbejder på at skabe det klima og de betingelser, under hvilke alle kan udvikle sig mod fuldkommenhed. For forældrenes vedkommende kræver dette, at de vil bruge langt mere tid og energi på børnene end blot til at dække deres fysiske behov. For børnenes vedkommende betyder det, at de skal kontrollere den naturlige tendens, der hedder egoisme. Bruger De lige så megen tid på at hjælpe Deres familie og Deres hjem til succes, som De gør i Deres jagt efter social og forretningsmæssig succes. Ofre De Deres bedste kreative energi på den vigtigste enhed i samfundet — familien? Eller er Deres slægtskabsforhold til Deres familie blot en rutinemæssig, ufrugtbar del af livet? Forældre og børn må være villige til at sætte ansvaret over for familien i første række for at opnå familiens oplyselse.

Lige et ord om Kirkens mange programmer, der skal hjælpe Dem. Siden 1965 har Kirken udsendt lektier til familiehellemøderne. Forældre, der ignorerer den store hjælp, der er i dette program, leger med deres børns fremtid. Dette blad, Den danske Stjerne, som bringer Dem dette budskab, er en anden del af Kirkens hjælp til den enkelte og til

familierne, for at de kan holde sig nærmere til Herren. Dette blad kan have en god indflydelse, hvis De vil læse det. I løbet af månederne vil det hjælpe Dem med at opbygge et vidnesbyrd og støtte Dem i Deres kamp med verdens problemer. På samme måde vil bladet motivere og styrke de unge i Kirken, hvis de har adgang til det, da det indeholder specielle aktiviteter, historier og artikler for dem.

Vi lever i en fantastisk tidsalder. Der følger store velsignelser med ved at leve i denne sidste uddeling. Men der er også store udfordringer og fristelser. Jeg beder til, at vor himmelske Fader vil give os alle den fornødne styrke til at nå vor sande mulighed for udvikling. Jeg nedkalder Hans Ånd over hjemmene i Kirken, således at der i disse må findes kærlighed og harmoni. Må vor Fader beskytte og ophejve vore familier, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Harold B. Lee

1. Rådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine korte bemærkninger vil være stilet specielt til Kirkens ungdom — I unge mænd i Det aronske Præstedømme, I bikube-, Mia Maid og L-piger og unge studerende.

Det er næsten blevet trivielt at sige, at vi lever i en betydningsfuld tidsalder i jordens historie, men det er sandt, og vi har brug for at huske på det, medens vi kæmper for at overvinde livets vanskeligheder.

Fordi vi er privilegerede ved at leve i denne specielle tid, kan vi blive stillet ansigt til ansigt med umådelige udfordringer mod vor tro. I dag, måske mere end nogen sinde, findes der fristelser, som vil få os til at svigte vor tro.

Apostlen Paulus sagde: „Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens sniglob.“

Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.“ (Efes. 6:11-12.)

Ved at sige dette lader Paulus os forstå, at vort livs alvorligste kamp er ikke mod fjender af kød og blod, som kan komme med kanoner eller bombebefly og udrydde os, men mod fjender, som angriber fra

mørket, og som mange gange ikke kan opfattes af menneskets sanser.

Paulus fortsatte med at beskrive os som krigere, der er iført den nødvendige beklædning til beskyttelse af de fire dele af legemet, som Satan og hans hær tilsyneladende har fundet mest sårbare, og gennem hvilke retfærdighedens fjender kan angribe menneskets sjæl:

„Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte 'retfærdigheden som brynje', tag som sko på jeres fødder villigheden til at forkynde fredens evangelium,

tag imod 'frelsens hjelm' ..." (Efes. 6:14-15, 17.)

Sandheden er det materiale, som bæltet om jeres lænder skal være lavet af, hvis jeres dyd og moralske styrke skal sikres. I bør alle stræbe efter at holde jer værdige til at indgå ægteskabets nye og evige pagt i templet for tid og evighed.

Hvad så med brynjen, som vil beskytte jeres hjerte eller jeres adfærd? Den skal være lavet af et materiale kaldet retfærdighed. Det retfærdige menneske bestræber sig på at forbedre sig, idet han ved, at han dagligt har behov for at omvende sig fra sine ugeringer og forsømmelser. Hans krop er ikke hæret af de krav, et løssluppet liv medfører; han er klarsynet, har en god forstand og et stærkt legeme.

Jeres fødder, som repræsenterer jeres mål eller formål her i livet, skal være beklædt med „villighed til at forkynde fredens evangelium". Villighed er vejen til sejr, og sikkerhedens pris er evig årvågenhed. Hvad enten det er i tale eller sang, i fysisk eller moralsk kamp, vil sejrens palmer være hos den, der er villig til at følge vor Faders bud og befalinger.

Nu kommer vi til den sidste del af profet-lærerens rustning. Vi vil tage „frelsens hjelm" på vore hoveder. Vort hoved eller vor forstand er den kontrollerende del af vort legeme. Det skal beskyttes godt mod fjenden, thi som en mand tænker i sit hjerte, således er han. Frelse betyder opnåelse af det evige lys, at leve i Gud Faderens og Sønnens nærhed som belønning for et godt liv her på jorden. Hvis vi i vore tanker altid har frelsen som det højeste mål, der kan opnås, vil vore tanker og beslutninger, der fører til handling, altid udfordre alt, som vil bringe denne herlige fremtidige tilstand i fare.

Det er vidunderligt at være ung i dag. Evangeliets fylde er på jorden; alle Herrens velsignelser er tilgængelige for dem, der er villige til at betale prisen. Jeg er ganske klar over, at ved synet af vold, umoral, urenhed, krig og anden ondskab, som den moderne

levewis indeholder, kan der være en tendens til mismod. Jeg siger til jer, unge brødre og søstre, giv ikke op! Jesu Kristi Evangelium har svaret på alle disse problemer, og det er jeres ansvar og opgave at stå imod; så nyd jeres ungdom, men „ifør jer Guds fulde rustning" og stå imod de ting, der vil ødelægge jeres vidnesbyrd og jeres mulighed for at fuldføre et stort arbejde her på jorden. Må Herren beskytte og velsigne jer, giv jer styrke til at modstå fristelser, og giv jer beslutsomhed til at få det bedste ud af jeres liv, så I vil være i stand til at høste velsignelser igennem evigheden, og dette er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident N. Eldon Tanner

2. Rådgiver i Det Første Præsidentskab

I unge mænd og kvinder vokser op i en spændende tid. For blot ganske få år siden troede de fleste mennesker, at det aldrig ville blive muligt at land-sætte mennesker på månen, at se det og andre begivenheder i ens eget hjem i farvefjernsynet over hele verden, at trykke på en kontakt og få lys og varme. Hvor er I dog velsignede, at I lever i denne tidsalder.

I er også velsignede, fordi I ved, hvem I er, og hvorfor I er her. De fleste unge af i dag, ja, endog de voksne, kender ikke disse to vigtige fakta: hvem de er, og hvorfor de er her. De ved ikke, som I ved, at de er vor himmelske Faders børn, den Fader, som planlagde denne smukke jord og gjorde det muligt for os at blive født, vokse op og blive mere lig Ham og Hans Søn, Jesus Kristus.

De gør sig ikke klart, at Jesus Kristus leder sin Kirke i dag, men vi ved, at Han virkelig gør det! Fordi vi ved dette og mange andre ting om Ham, kender vi Ham bedre og holder mere af Ham end de andre unge mennesker.

Den vigtigste ting, Jesus Kristus belærte os om, da Han var på jorden, var kærligheden til næsten. Han fortalte os, at „... kærligheden er af Gud ..." og befalede os at „... elske hveranden". (1. Johs. 4:7). Profeten Mormon sagte: „... alle børn (er) ens for mig; og jeg elsker små børn med en fuldkommen kærlighed ..." (Moroni 8:17).

Den mest fuldkomne kærlighed af al kærlighed er naturligvis den kærlighed, vor himmelske Fader og Jesus føler for hver eneste af os. Deres kærlighed er så stor, at vi ikke engang kan fatte en brøkdel af den.

Det nærmeste, man kan komme deres kærlighed, er den store kærlighed, jeres forældre nærer for jer. De elskede jer endda, før I blev født. Da I så endelig kom til dem fra jeres himmelske hjem, bragte I dem en stor glæde, som I også vil føle den dag, I bliver forældre. Jeres forældres kærlighed vokser i takt med, at I vokser, og deres kærlighed til jer vil aldrig ophøre.

Somme tider må jeres forældre sige *nej* til jer, når I helst hørte et *ja*. De siger *nej* af den ene grund, at de elsker jer, og de ved, at I ikke havde tænkt jer om, da I spurgte dem. Nogle gange vil det, I ønsker, måske være direkte imod vor himmelske Faders bud. Hans bud er givet os for at vejlede, beskytte og styrke os og give vort liv mening og glæde.

Når I virkelig viser kærlighed, vil I modtage kærlighed til gengæld. På Joseph Smiths tid spurgte mange kirkeledere, hvorfor han var i stand til at tiltrække så mange mennesker, som var ivrige efter at følge ham til trods for de lidelser, de måtte gennemgå. Han svarede dem: „Det er fordi jeg er i besiddelse af kærlighedens princip. Alt, hvad jeg kan tilbyde verden, er et godt hjerte og en oprigtig hånd.“ (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 376).

Hvordan kan I lære at holde budet at elske hinanden, jeres forældre, jeres søskende, jeres venner? En bestemt person har engang sagt, at vi lærer at tale ved at tale, at studere ved at studere, at løbe ved at løbe, og på samme måde vil I lære at holde af hinanden ved at holde af hinanden. Vi har behov for at udtrykke vor kærlighed til dem, der er omkring os, ved hver dag at fortælle dem, at vi holder af dem og virkelig mener det. Nogle gange er det endog vigtigere at vise dem, at vi holder af dem end blot at sige: „Jeg holder af dig.“

Ja, det er en vidunderlig og spændende tid, vi lever i, men der er også mange problemer for de unge mennesker i verden af i dag. Der er mange mennesker og ting, der kan friste jer til at glemme, hvem I er, og hvorfor I er her. Men husk altid på, at alt vil være godt, hvis I lever, som I er blevet belært om af jeres forældre og lærere, vor himmelske Fader og Jesus, som elsker jer så højt. Dette er min bøn til jer i Jesu Kristi navn. Amen. ○

FESTINORD -

23. 24. 25. 26. 27. juni 1971
i Skien, Norge.

G.U.F.-årets højdepunkt!!!

Vil du opleve:

god sportsånd, fejende dans, musikalsk show af kvalitet, skøn korsang, dejlig natur, spændende rejse og - - god ånd, opbyggelse af dit vidnesbyrd og sand livsglæde - -

så KOM og tag selv del i det altsammen!!!

Og så har Missionen

G.U.F.-SPORTSSTÆVNE

i Odense 7. 8. og 9. maj 1971.

Her mødes alle under 30 og over Spejder- og Bikubealderen til terrænløb, svømning, fodbold, håndbold og volleyball. Piger og drenge spiller sammen i volleyball.

Vi skal også ha' en fest og øve kor og dans.

Om søndagen holder vi alle Søndagsskole i Odense.

Nærmere oplysninger fås i de lokale GUF'er eller hos Grenspræsidenterne.

Den dag

Kirken blev organiseret

af Doyle L. Green

Det var den 6. april i det Herrens år 1830.

Stedet var et bjælkehus, som tilhørte Peter Whitmer i Fayette, Seneca County, New York.

Begivenheden: organiseringen af Jesu Kristi Kirke i denne Forvaltning.

Organiseringen af enhver anden kirke kunne eller kunne ikke være en vigtig begivenhed, for mange snese kirker er opstået i De Forenede Stater i det sidste halvandet hundrede år, men genoprettelsen og den formelle organisering af Guds sande Kirke på jorden er en begivenhed af så vital betydning og så stor vigtighed, at det burde vække ethvert menneskeligt væsens interesse i dag.

Næsten enhver, som har ønske derom, kan organisere en kirke, og hvis han opfylder kravene, kunne han få kirken lovligt anerkendt. Men én ting er at få en kirke anerkendt af landets love, en anden ting er at få den anerkendt af Gud. Og hvis den skal anerkendes og helligøres af Gud, må det være Hans kirke, organiseret under Hans ledelse.

Den gamle profet Amos sagde: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.“ (Amos 3:7). Og apostlen Paulus erklærede, da han

skrev til hebræerne: „...ingen tiltager sig selv den værdighed, men man må som Aron kaldes dertil af Gud.“ (Heb. 5:4.)

Herren havde åbenbaret sin vilje til en ung profet, og Han havde kaldet ham, således som Han kaldte Aron og andre profeter ned gennem verdenshistorien. Denne unge profet præsiderede over og ledede begivenhederne — under Herrens vejledning — den dag i april 1830. Hans navn var Joseph Smith, Jun. Han var kun 24 år gammel. I de foregående ti år havde Herren forberedt ham til den rolle, han nu skulle opfylde.

Da Joseph var en dreng på fjorten år, søgte han oprigtigt vejledning gennem bøn, da han var forvirret over, hvilken kirke han skulle slutte sig til, og Gud Faderen og Hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham i et syn og sagde til ham, at han ikke skulle slutte sig til nogen af kirkerne, „thi de var alle forkerte ... alle deres trosbekendelser var en vederstykkelighed for ham ... 'de drager nær til mig med løberne, men deres hjertes er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft.“ (Joseph Smith 2:19)

De ord, som Herren havde talt til en

fjorten-års dreng, blev modtaget med megen ophidselse, med kun lidt tolerance af folk i det vestlige New York. Det var ikke mærkeligt. Noget sådant var uhørt. Gud havde ikke åbenbaret sig til verden i mange generationer, ja, ikke i århundreder. Det var en almindelig tro, at himlene var lukket.

Men på dem, som kendte den unge mand godt, gjorde det indtryk. Joseph var ærlig og oprigtig, from og intelligent. Han havde oprigtigt søgt efter Guds sande kirke. Det store antal såkaldte kristne sekter og den overordentlig store forskellighed i deres lærdomme viste den forvirring, der eksisterede i den religiøse verden. Hvor var sandheden? Var det ulogisk at tro, at en kærlig Fader, som havde ledet sine børn ned gennem alle forvaltninger, igen ville tale til mennesket?

Fire år gik, og så fik den unge Joseph besøg af et andet himmelsk sendebud, som kaldte sig Moroni, og som sagde til ham, at Gud havde et vigtigt arbejde til ham, som han skulle gøre. Gemt i en nærliggende høj var der nogle guldplader, som indeholdt det evige Evangeliums fylde. Det var ham, som skulle få det strålende privilegium at oversætte tegnene fra pladerne og blive redskabet i Guds hånd til at

gengive Evangeliet og organisere den sande kirke.

Da Joseph gik til en nærliggende høj, således som Moroni havde instrueret ham, fandt han pladerne i en stenkiste, beskyttet fra århundreders elementer ved et rundt stenlåg, som dækkede dem.

Da Joseph forsøgte at fjerne skatten, fik han at vide, at tiden endnu ikke var kommet til at tage pladerne, men at han skulle komme tilbage hvert år for at modtage instruktioner, og derved gennem blev han belært om, „hvoreledes og på hvad måde hans (Guds) rige skulle styres i de sidste dage.“ (Joseph Smith 2:53-54.)

Til sidst fik Joseph pladerne, og den 7. april 1829 blev arbejdet påbegyndt for alvor med oversættelsen af skriften på pladerne med en ung skolelærer ved navn Oliver Cowdery som skriver. Mindre en tre måneder senere var det kolossale arbejde med oversættelsen fuldført, og den første udgave af skriftet, som blev kaldt Mormons Bog, kom fra trykkeriet i begyndelsen af foråret 1830.

Hver gang et spørgsmål opstod under arbejdet med oversættelsen, adspurgte de to unge mænd Herren og fik derved megen vejledning og mange oplysninger. Mange skriftsteder forkyndte for eksempel, at dåben var nødvendig til frelse. Dette vidste de også fra læsning af Bibelen, men ingen af dem var blevet døbt. Da de adspurgte Herren, lagde et sendebud fra himlen, som sagde, at hans navn var Johannes — kaldet Johannes Døberen — sine hænder på deres hoveder og tildelte dem Det aronske Præstedømme og befalede dem at døbe hinanden.

De modtog yderligere oplysning og

myndighed, herunder Det melkisedekiske Præstedømme, efterhånden som det var nødvendigt for værkets fremgang.

I begyndelsen af april 1830 modtog den unge profet en åbenbaring, som er blevet afsnit 20 i den bog, der kaldes Lære og Pagter. Der refereres ofte til den som en „åbenbaring om Kirkens organisation og forvaltning.“

Om dette skrev Profeten Joseph: „Vi modtog af ham (Jesus Kristus) følgende gennem profetiens og åbenbaringens ånd, hvad der ikke alene gav os mange belæringer, men udepegede for os den nøjagtige dag, på hvilken vi, i overensstemmelse med hans vilje og bud, skulle gå i gang med at organisere hans kirke engang til her på jorden.“ (Se forordet til afsnit 20.)

Det første vers i åbenbaringen lyder: „Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i disse sidste dage fandt sted et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi komme i kødet. Den organiseredes og stiftedes i overensstemmelse med landets love og efter Guds vilje og bud i fjerde måned og på sjette dag i den måned, der kaldes april.“

Man kan ikke studere denne åbenbaring uden at blive overordentlig imponeret over den kundskab og forståelse, himlens Herre udgød over sin tjener angående de ting, som er nødvendige til menneskets frelse og til genoprettelsen af Guds rige på jorden. Det synes, i hvert fald tildels, at være endnu en bekræftelse på og understregning af den kundskab og vejledning, som Herren tidligere havde givet den unge Joseph.

Blandt de kostelige sandheder og instruktioner, som blev modtaget i denne åbenbaring, var følgende:

1. Gud Faderen og Hans Søn, Jesus Kristus eksisterer virkelig. Gud er uendelig og evig, fra evighed til evighed, skaberen af himlen og jorden og alle de ting, der findes deri.
2. Mennesket er skabt i Guds billede og lignelse.
3. Den levende og sande Gud er det eneste væsen, som mennesket bør tilbede.
4. Den Helligånd bærer vidnesbyrd om Faderen og Sønnen.
5. Mennesket blev sanseligt og djævelsk ved at overtræde Guds love.
6. Gud elsker i sandhed sine børn.
7. Gud gav sin Enbårne Søn, „for at så mange, som vil tro og lade sig døbe i hans hellige navn og holde ud i tro til enden, skal blive frelst.“ (L & P 20:25.)
8. Til sine børn oprettede Gud princippet omvendelse til deres synders forladelse.
9. Efter at have omvendt sig fra deres synder, skal alle mennesker døbes. (Den bøn, der skal bruges ved dåben, er anført.)
10. Et barn skal nå „ansvarsalderen for Gud“ og være moden til omvendelse, før det skal døbes.
11. De, som er blevet døbt, skal bekræftes som medlemmer af Kirken ved håndspålæggelse for den Helligånds gave, ved brødre, som har myndighed.
12. Et menneske må kaldes på rette måde og ordneres af en, som har myndighed, før de kan forrette i Kirkens ordinanser.
13. Gud har virkelig forbindelse med sine profeter og sender budbringere for at betjene dem.
14. Mormons Bog blev åbenbaret og oversat ved guddommelig kraft.

W. H. H. H.

Joseph Smith, Sr. ankommer til det Whitmerske hjem for at deltage i dagens begivenheder. Profetens fader var den første, der hørte og troede beretningen om Faderens og Sønnens tilsynkomst i Den hellige Lund.

15. Mormons Bog indeholder en beretning om Jesu Kristi Evangeliums fylde.

16. Mormons Bogs fremkomst beviste for verden, „at den hellige skrift er sand, og at Gud inspirerer menneskene og kalder dem til sit hellige værk i denne tid og slægt så vel som i fordums dage. Og viser derigennem, at Han er den samme Gud i går, i dag og til evig tid.“ (L. & P. 20:11-12.)

17. Alle de, som tror og har tro og arbejder retskaffent, vil opnå evigt liv.

18. Den praksis at have samtykke skal følges i Kirken.

19. Ældsternes, præsternes, lærernes, diakonernes og Kirkens andre medlemmers pligter er skitseret.

20. Nadverens betydning til ihukommelse af vor Herre Jesus er indskærpet.

21. Den måde, hvorpå nadveren skal administreres, og de bønner, der skal bruges, er anført.

Omtrent et år tidligere, i juni 1829, havde Herren skitseret for Joseph Smith og Oliver Cowdery den fremgangsmåde der skulle følges ved organiseringen af Kirken, men Han instruerede dem om at vente til det rette tidspunkt. I Joseph Smith's **History of the Church** læser vi: „... for vi havde ikke knælet længe i højtidelig og brændende bøn, før Herrens ord kom til os i kammeret og befalede os, at jeg skulle ordinere Oliver Cowdery til ældste i Jesu Kristi Kirke, og at han også skulle ordinere mig til det samme kald, og derefter ordinere andre, efterhånden som det blev tilkendegivet os fra tid til anden. Vi fik imidlertid befaling om at udsætte vor ordination til et tidspunkt hvor det ville være gørligt at have vore brødre, som var blevet og skulle blive døbt, samlet,

når vi skulle have deres samtykke til ... at ordinere hinanden, og få dem til ved afstemning at afgøre, om de var villige til at anerkende os som åndelige lærere eller ikke; vi fik også befaling om at velsigne brødet og bryde det med dem, og at tage vin, velsigne den og drikke den med dem; bagefter skulle vi ordinere hinanden i henhold til befalingen; derefter kalde sådanne mænd, som ånden ville diktere os, og ordinere dem, og så gå over til håndspåbyggelse for den Helligånds gave til alle dem, som tidligere var blevet døbt, og gøre alting i Herrens navn.“ (DHC 1:60-61.)

Den fastsatte time kom endelig. Ved mødet var fire andre mænd, foruden Joseph og Oliver, som var blevet valgt til at være indstiftere af Kirken, „i overensstemmelse med landets love.“ (L. & P. 20:1.) De er opført i *History of the Church* som Hyrum og Samuel H. Smith, Josephs brødre, og David og Peter Whitmer, sønner af den mand, som havde åbnet sit hjem for organiseringsmødet. Alle var tidligere blevet døbt.

Desuden var der nogle „få“ venner, som var blevet indbudt til at være tilstede, måske ikke mere end ialt tredive. Blandt disse var Profetens fader, Joseph Smith, Sen., og hans moder, Lucy Mack Smith. Begge havde troet på hans historie og havde opmuntret ham i arbejdet lige fra begyndelsen.

Der findes ikke noget referat af dagens hændelser, og der er måske tvivl om den nøjagtige orden, hvori nogle af begivenhederne fandt sted, men der er enighed om, hvad der skete.

Vi kan forestille os den unge profet kalde forsamlingen til orden, give en oversigt over formålet med mødet, og

Emma Smith, Profeten Joseph Smiths hustru, og Jerusha, Profetens broder Hyrum Smiths kone, ankommer til møderne.

opfordre de forsamlede til at samles i højtidelig bøn til vor Himmelske Fader, takke Ham, fordi Han havde ment det rigtigt at genoprette sin Kirke på jorden og bede Ham velsigne de forsamlede og dagens begivenheder. En af de første forretninger, hvor princippet fælles samtykke blev bragt i anvendelse, var at spørge de tilstedeværende, om de ønskede at Kirken skulle organiseres. De samtykkede enstemmigt i dette. De blev spurgt, om de kunne opretholde Joseph Smith, Jun, og Oliver Cowdery som Kirkens præsiderende embedsmænd. Joseph gik så over til at ordinere Oliver som ældste i Kirken, og Oliver ordinerede til gengæld Joseph til dette kald. Herrens nadver blev administreret til dem, som tidligere var blevet døbt. Så vidt det kan afgøres, var dette første gang denne hellige ordinanse var blevet udført af Herrens udvalgte tjenere i denne forvaltning.

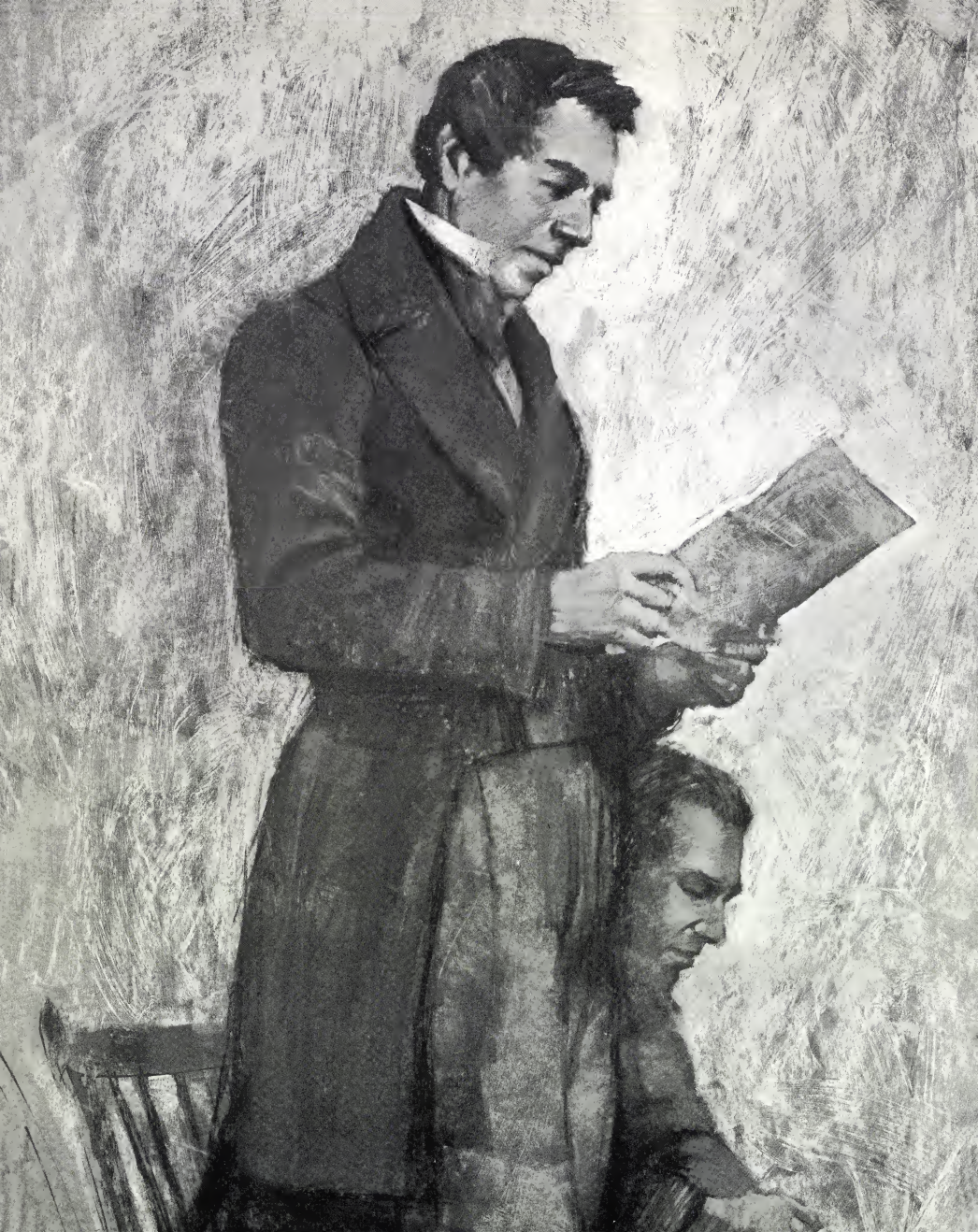
På et tidspunkt af dagen blev der udført dåb. Disse ordinanser kan være blevet udført i den nærliggende Seneca Sø, skønt dette ikke er helt sikkert. Beretningen siger, at „vi lagde derefter vore hænder på hvert enkelt medlem af Kirken, som var tilstede, så de kunne modtage den Helligånds

*David Whitmer, en af de tre vidner til
Mormons Bog, var en af de seks stiftere
af Jesu Kristi Kirke i denne uddeling.*

Joseph Smith, firetve år gammel, præsiderer over organiserings-processen. Ved hans side er Oliver Cowdery, der virkede som hans skriver under oversættelsen af pladerne.

Det hellige møde åbnes med højtidelig bøn. Tilstede er de seks mænd, som formelt skal organisere Kirken tillige med et antal særlige indbudte gæster-sikkert ikke mere end tredive ialt.

gave og blive bekræftet som medlemmer af Kristi Kirke." (DHC 1:78.) Profeten skrev også: „Adskillige personer, som havde overværet ovennævnte møde, blev overbevist om sandheden og kom kort efter frem og blev modtaget i Kirken; blandt de øvrige blev min egen fader og moder døbt, til min store glæde og trøst ...“ (DHC 1:79.)

Om dette skriver Profetens moder: „... Joseph stod på bredden, og idet han tog sin fader ved hånden, udbrod han med gældestårer i øjnene ‘Gud være prisset, at jeg har levet og set min egen fader blive døbt i Jesu Kristi

sande Kirke!’” (Lucy Mack Smith: History of Joseph Smith, p. 168.)

„Efter håndspåbyggelsen blev den Helligånd udgydt over os i rigt mål — nogle profeterede, medens vi alle priste Herren og frydede os overordentligt.“ (DHC 1:78.)

En af dagens andre vigtige begivenheder, var, at Profeten Joseph Smith modtog en åbenbaring, som er blevet det 21. afsnit af Lære og Pagter. I denne åbenbaring tilkendegav Herren, at Han anerkendte Kirken og dem, som var kaldet til at være dens præsideerende embedsmænd.

En del af åbenbaringen lyder: „Se, der

skal føres en optegnelse af jer, hvori du (Joseph Smith) skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostol, ældste i kirken gennem Gud Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi nåde.

„Og du bliver inspireret af den Helligånd til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allerhelligste tro.“ (L. & P. 21:1-2.)

Profeten beretter videre: „Vi gav os nu til at kalde og ordinere nogle andre af brødene til forskellige kald i Præstedømmet efter hvad ånden tilkendegav os; og efter en dejlig tid, som vi tilbragte med at bære vidnesbyrd og

Idet de fastslår princippet om enighed i Kirken, stemmer deltagerne i organiseringen enstemmigt ved oprakt hånd for at organisere Kirken og opretholde Joseph Smith og Oliver Cowdery som præsiderende embedsmænd.

BØRNENES SIDER

MOD

af Margery Cannon.

Mørket omringede byen Nauvoo, og der var uro i luften. Hist og her var der lys i et vindue. Hønsene var urolige. Et eller andet sted gæde en hund.

Den elleveårige Mary-Ann rejste sig op på den ene albue i sin seng, da hun hørte en hest komme galoperende helt op til deres hoveddør.

„Søster Pratt,” kaldte en stemme, „Joseph og Hyrum er døde; myrdet af pøblen i Carthage fængslet.”

Mary Ann stivnede. Næsten uden at trække vejret, anstrengte hun sig

for at lytte til sin mor, der gik hen til døren og talte med budbringeren, med lav, ængstelig stemme. Pludselig følte hun sig alene og meget bange.

Da hendes fødder rørte trægulvet, hørte hun døren blive lukket og låst efter rytteren. I løbet af et øjeblik lå hun i sin moders arme, og de begyndte begge at græde.

Mary Ann ønskede, at „far” havde været der og kunne fortælle, at alt snart ville være i orden. Hendes rigtige far var pludselig død, da hun

var ganske lille, men da hendes mor giftede sig med Parley P. Pratt,¹ lærte Mary Ann at elske ham og kalde ham „far“. Nu var han hjemmefra på en mission.

Medens tårerne vædede hendes natdragt, tænkte hun på dengang, hun så profeten græde. Det var noget, der var hændt året før, da Mary Anns familie var vendt tilbage fra England. Mange nyomvendte var med dem på skibet, og de var ivrige efter at møde Joseph Smith.

„Jeg kan kende ham med det samme“, sagde en mand. Andre var enige med ham i, at de også ville kunne udpege ham selv i en stor forsamling.

Mary Ann fortalte de nyomvendte, hvor stor og flot profeten så ud, når han red på sin hest i spidsen for Nauvoo legionen². Hun fortalte mange af dem, at hun havde oplevet, hvordan han talte til skaren i Kirtland Templet og til indianerne i skovene ved Nauvoo.

Mary Ann huskede stadig, hvordan damperen måtte mase sig frem mellem de store flydende isflager på Mississippi, da de var på vej til byen Nauvoo. Ved landingstedet ventede en masse mennesker for at byde rejseselskabet velkommen. Hun fik straks øje på profeten. Han gik ombord og kom ned til deres kahyt, hvor han omfavnede Parley Pratt. Derpå bød han efter tur, hvert enkelt familiemedlem velkommen.

Profeten var en temmelig stor mand. 183 cm. høj, havde hendes far sagt. Mary Anns hoved nåede kun lige over hans bæltespænde, men han bøjede sig ned, så han kunne se

hende lige i øjnene, da han gav hende hånden. Derpå satte han sig ned og tog hendes små brødre op på sine knæ.

„Det er rart, Broder Parley, at du er vendt tilbage og har taget hele din flok med dig.“

Han omfavnede de små, Parley og Nathan, og tårerne fyldte hans klare, blå øjne og rullede ned ad hans kinder. Mary Ann havde fundet ud af, at voksne mennesker græder, når de er allermost glade, så hun vidste, at det kun var lykkefølelse, der løb af med ham.

Mary Ann huskede, hvordan far havde drillet profeten, da han så tårerne.

„Broder Smith“ sagde han, „hvis du synes, det er så sørgeligt at have os hjemme, tror jeg, at vi hellere må rejse tilbage igen.“

Derefter lo alle, og profeten mest. Så sagde han: „Broder Parley, tag din familie med hjem til mig. „Mary Ann huskede, hvordan de fulgtes med profeten op over bakken, og hvorledes hun forgæves havde prøvet at holde trit med ham.

Mary Ann blev afbrudt i sine tanker, da den spæde Susan begyndte at klynke. Hendes mor tog den lille op af vuggen og gyngede hende frem og tilbage. Selv med gråden i halsen var mors stemme klar og ren, som da hun sang i koret.

Medens Mary Ann lyttede til sin mors sang, genopfriskede hun et møde, som hun havde overværet i den lille skov ved templet. Profeten, som havde bemærket at korets plads var tom, bad alle dem, der havde sangbøger med, og som kunne syn-

ge, om at komme frem. Han vinkede Mary Ann frem for at sidde foran på forhøjningen. „Du kan da synge, ikke sandt?“

Ved tanken om dette fik hun påny tårer i øjnene. Børnene i Nauvoo ville utvivlsomt komme til at savne profeten.

„Tror du, han selv var klar over det, mor?“

„Alle var bekymrede for hans sikkerhed. Hans liv var ustandseligt truet.“

„Jeg tror han vidste det,“ hævdede hun. „Kan du huske, da profeten for tre uger siden i lunden ved Mulhol-land vejen bad alle børnene om at komme i søndagsskole næste sab-
bat? Dengang sagde han, „Jeg ved ikke, om jeg kommer; jeg kommer, hvis jeg kan, men broder Stephen Goddard vil være der og ordne det hele.“ — Tror du ikke, han vidste det, mor?“

Mary Anns mor trak hende ind til sig, ved siden af lille Susan, som sov så fredeligt på sin moders skød. De vidste begge to, at det var et spørgs-
mål, der ikke kunne besvares. Sammen så de solen farve skyerne, og de indåndede rosenduft, som bragtes dem af den tidlige morgenbrise.

Efter en stund sagde mor, „Der er en ting, jeg er helt sikker på. Vi har været velsignet ved at kende denne store og mægtige mand. Du var ikke meget ældre end Susan, da han første gang gav dig hånden. En gang da du på en udflugtsbåd lå i din fars arme, således som Susan nu gør i mine, tog profeten dine fødder og

anbragte dem på sine knæ, så du kunne hvile bedre.“

„Det kan jeg huske, mor“

„En dag vil du kunne fortælle Susan alt om det“

„Det kan du tro jeg vil“

Mary Ann gled ned på gulvet og knælede ved sin mors fødder, således at hun kunne kigge på sin lille søsters ansigt.

„Jeg vil fortælle hende, hvordan jeg, fra den første gang jeg så Joseph Smith, vidste, at han var en Guds profet — og hvordan jeg stadig ved det. Og en skønne dag vil Susan og jeg sammen være i stand til at gense profeten i himlen. ○

1 Pratt, Parley P. — Forhenværende medlem af de tolv's råd, 1807-1857.

2 Nauvoo Legion — selvstændig militær-organisation oprettet i December 1840 i Illinois med Joseph Smith som General-Løjtnant og leder for Legionen.

Hvorfra kommer du, du lille stjerne,
som jeg ofte i min barndom så?
Kommer du fra det ukendte fjerne,
eller ud fra hjertets dunkle vrå?

Nej, jeg kommer fra en ukendt bolig,
ofte du mig i dit øje så.
Snart i glæden, snart i sorgen trolig
følger jeg dig, hvor du hen vil gå.

Stundom, når i hjertet at du lider,
kommer jeg som gammel ven igen.
Og jeg sagte ned ad kinden glider,
bringer dig din tabte fred igen.

Ja, vort liv, fra vuggen til vor bære,
som en dråbe er i tidens hav.
Men vi ved, at hver en venskabståre
vander græsset på de dødes grav.

TRO KUN

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

AF LUCILE C. READING

Det stormede udenfor, og den eneste lyd i hytten var fars rolige stemme, som forklarede, hvorfor han havde givet mel til dem, som var kommet i løbet af dagen. — Der var megen sygdom i deres lille samfund, og mel syntes at være den bedste medicin.

Tålmodigt mindede far børnene om, at de var særligt velsignede, fordi ingen af dem havde haft denne besynderlige „vinter-syge“. Skønt høsten havde slået fejl dette efterår, havde det været muligt for ham at få mel, som løn for de vogne, han havde lavet for naboerne eller pionererne, som rejste gennem Fillmore på vejen til vestkysten.

Tidligt denne morgen havde mor sagt. Vær venlig ikke at forære mere mel væk. Vi har kun nok til nogle få brød, så hvis du giver det væk, vil du tage maden ud af munden på børnene.“ De spekulerede på, hvor-

dan det kunne lade sig gøre, men før de nåede at spørge, bankede det på døren, og en nabo tiggede om at få en kop mel til sin syge kone. Selv de mindste børn blev rørte over at se udtrykket i mandens øjne, da faderen overrakte ham melet, idet han sagde: „Tro kun, Herren vil sørge for os.“

Men da far åbnede døren få minutter efter, at det igen havde banket på den, stod der en ung mand, som skyndte sig indenfor. De var sikre på, at far ikke ville afslå, for manden sagde „Åh broder Carling, mit lille barn er ved at dø, — jeg må have noget mel.“

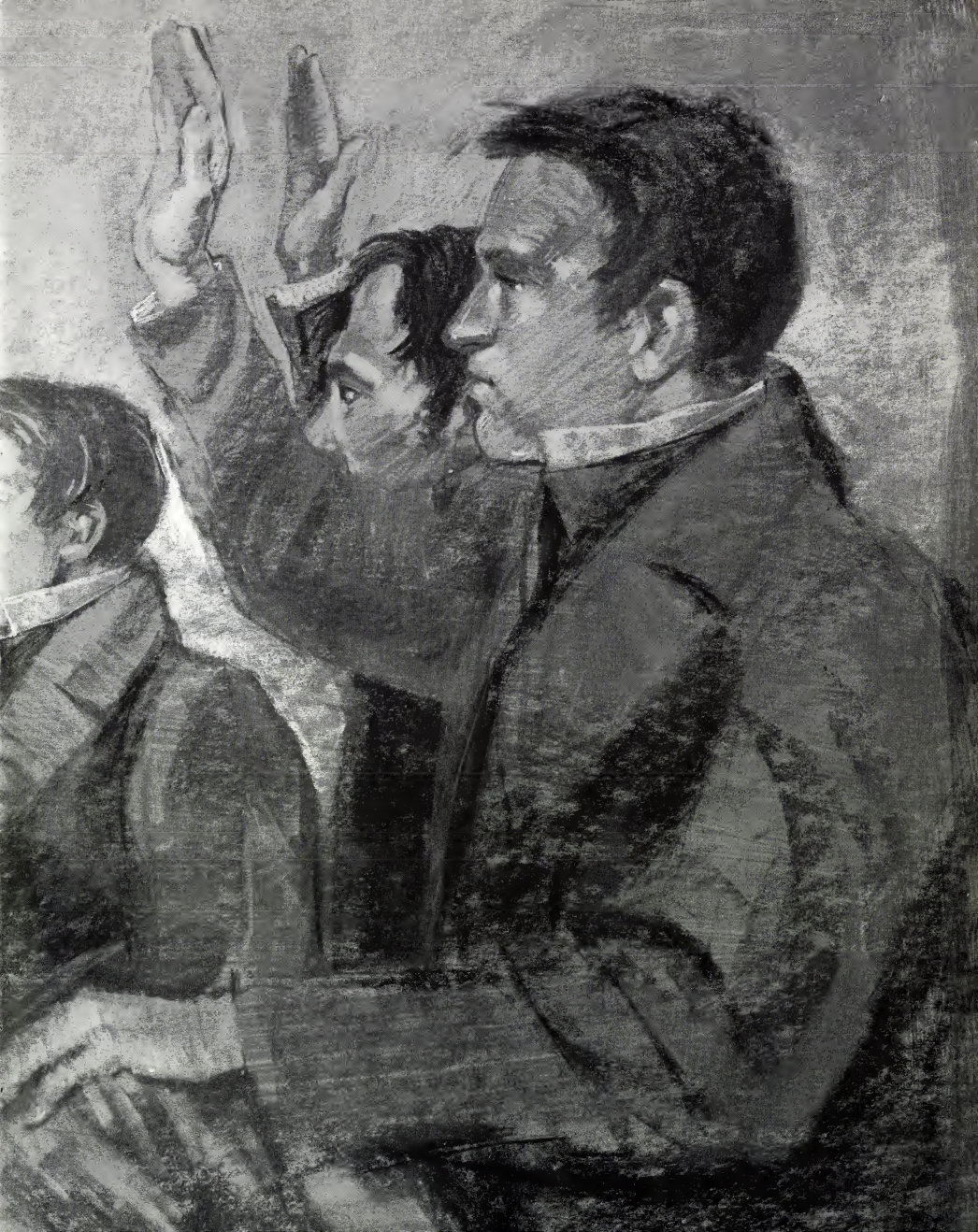
Nu begyndte mor at græde; far havde lagt sin arm blidt om hende og bedt dem alle knæle sammen med sig til bøn. De fornemmende en særlig varme i den lille hytte, da far udtrykte sin taknemmelighed for deres helbred og sikkerhed denne kolde november-dag. Og så bad han,

at det på en eller anden måde måtte blive muligt for dem og deres naboer at få mad, især mel.

Da de rejste sig op, foreslog far, at mor skulle tage en ske og prøve at skrabe lidt mel sammen og lave lidt bagværk. Hvor blev hun overrasket, da hun opdagede, at der var rigeligt til dette og endda noget tilovers.

Men noget endnu bedre indtraf et øjeblik senere. Da familien sad og spiste, bankede det atter på døren. Manden, der stod udenfor, sagde, at han havde hørt, at far var vognmager, og han havde derfor brug for fars hjælp. Så tilføjede han: „Jeg har 20 tons mel med mig. Jeg tænkte, at vi muligvis kunne bytte mel for vogne.“ ○

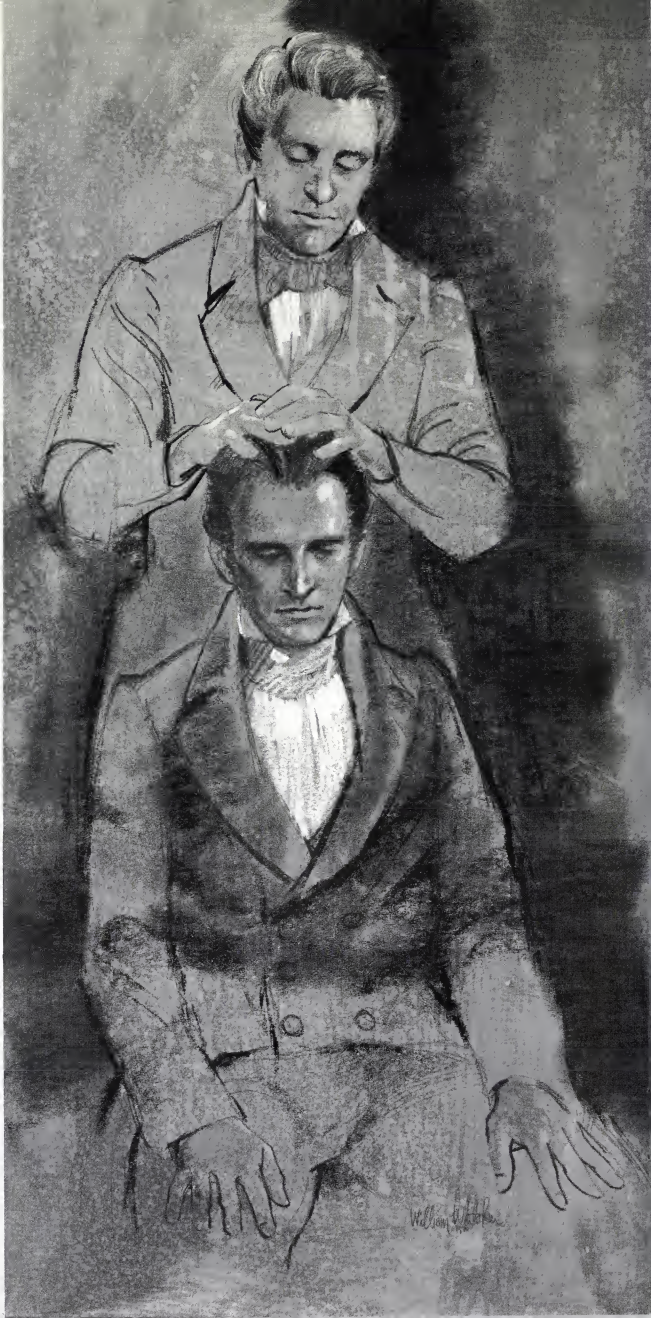

selv følte den Helligånds kræfter og velsignelser, gennem den Guds nåde der var udgydt over os, skiltes vi med den glædelige viden, at vi nu hver især var medlemmer, anerkendt af Gud, af Jesu Kristi Kirke, organiseret i overensstemmelse med de befalinger og åbenbaringer, der var givet af Ham til os selv i disse sidste dage, så vel som i overensstemmelse med Kirkens orden, som det berettes i Det ny Testamente." (DHC 1:79.)

Et hundrede fyrretyve år er gået siden den apriildag i 1830. Kirken, som begyndte så ydmygt med seks medlemmer, er vokset, så den nu har mere end tre millioner medlemmer. De trofaste i Kirken bærer vidnesbyrd om værkets guddommelighed og er enige i det, som blev skrevet om Joseph Smith kort efter hans martyrdød den 27. juni 1844:

„Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesu alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her ...“ (L. & P. 135:3.)

Joseph Smith ordinerer Oliver Cowdery til en ældste i Jesu Kristi Kirke. Derefter ordinerer Oliver Cowdery Joseph til det samme embede.

Herrens nadver administreres til Kirkens medlemmer. Man benytter sig af foreskrevne bønner, der blev modtaget gennem åbenbaring.

Adskillige mennesker, som overværede mødet „trådte kort efter frem og blev optaget i Kirken.“ Disse billeder forestiller profetens hustru og moder, der forbereder sig til at blive døbt.

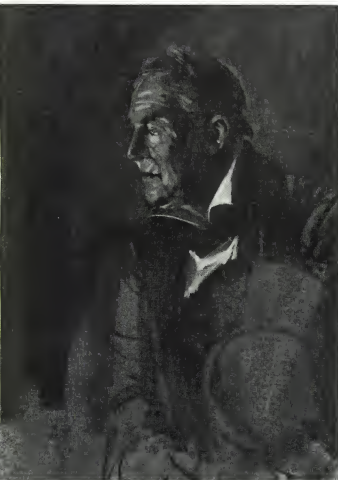
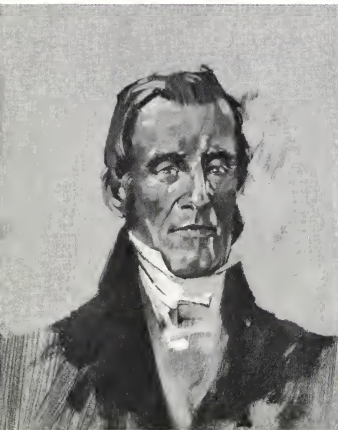

Selv om Joseph og Oliver og andre nylig var blevet døbt, gentager de denne ordinanse som tilkendegivelse af, at de indtræder i Kristi Kirke, som netop er blevet organiseret.

Joseph Smith og Oliver Cowdery lægger deres hænder på hovedet af Profetens fader for at bekræfte ham som medlem af Jesu Kristi Kirke og for at overdrage ham den Helligånds gave.

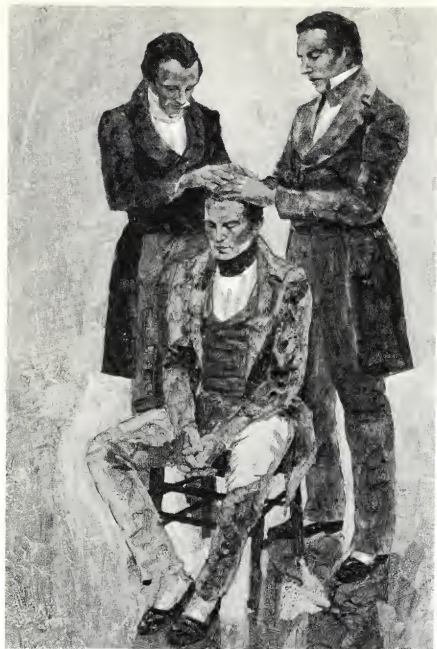
Martin Harris, et af de tre vidner til *Mormons Bog*, belånte en del af sin gård for \$ 3.000 for at skaffe penge til trykningen af den første udgave af *Mormons Bog*.

Malerierne og tegningerne til denne artikel, „Den dag Kirken blev organiseret“, er af den Sidste Dages Hellige kunstner William Whitaker fra kunstafdelingen ved Brigham Young University. For omkring otte måneder siden påtog broder Whitaker sig den opgave at lave disse illustrationer og fik frie hænder til at tolke de skildrede begivenheder. Han tilbragte det meste af sommeren 1970 med opgaven, og nogle af malerierne malede han om fire eller fem gange, fortæller han. Brugen af forskellig teknik og forskellige midler øger i høj grad interessen for illustrationerne. Så vidt vi ved, er dette den mest omfattende behandling af denne begivenhedsrige dag, som indtil nu er blevet forsøgt. Dr. Richard Lloyd Anderson, professor i historie og religion ved Brigham Young University virkede som konsulent ved projektet.

Peter Whitmer, Sr., som blev ven med den unge profet Joseph Smith, stillede det værelse til rådighed hvor *Mormons Bog* blev oversat, og åbnede sit hjem for organiseringen af Kirken.

Lucy Mack Smith, profetens moder, bærer sit vidnesbyrd.

Profeten Joseph Smith modtager – muligvis under tilstedeværelse af de andre fem unge mænd, som deltager i organiseringen – en åbenbaring fra Herren, som bliver det tyvende afsnit i Lære og Pagter. I dette tilkendegiver Herren sin anerkendelse af de præsiderende embedsmænd.

JOSEPH SMITH

En vurdering

af præsident B. H. Roberts

Præsident B. H. Roberts af De Halvfjerds' Første Råd (1888-1933)
„Thi ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus.

„Og hvis man på den grundvold bygger med guld, sølv, kostbare sten, træ, hø, strå,

„så skal det engang åbenbares, hvad slags arbejde enhver har udført, thi dagen skal gøre det klart, for den bryder frem med ild, og ilden skal prøve, hvordan enhver arbejder er.“ (1. Kor. 3:11-13.)

Det var en lykkelig omstændighed, at Joseph Smith ikke prøvede at lægge nogen anden grundvold end den, der lå i Jesus Kristus, vor Herre. Havde han gjort det, ville hans værk have været under fordømmelse fra begyndelsen, men den ny forvaltning, han forkyndte, indbefattede Kristus lige så højt som Hans guddommelighed, lærdom og herlighed nåede. Intet menneske kunne lægge nogen anden grundvold, og Joseph Smith gjorde Kristus til den højeste i det system, han dannede. Det er Kristus og Hans troskab og Hans sandhed, der gav Joseph Smiths forkyndelse Guds magt og myndighed; og derfor varer hans værk stadig ved. Der er ikke blot træ, hø og strå i det, men guld, sølv, kostbare sten — de ting der har den højeste værdi!

Ja, erhverv menneskes værk, som bygger på Kristi grundvold, skal blive prøvet som med ild. Tiden har den samme virkning, og Joseph Smiths værk har bestået tidens prøve så vel som ildens. Omkring ved den tid, hvor

de første bevægelser, som grundlagde Evangeliets nye forvaltning, opstod, dukkede der en mængde „ismer“ — „kulter“ — op, religioner og filosofier.

Disse — kvækerne, spiritismen, owenismen (en kommunistisk kult, af sin ophavsmand, Robert Owen, bestemt til at overtage kristendommens plads), campbellismen, millerismen, med dens fastsatte dato for Kristi komme — men alle disse er enten forsvundet, eller er blevet meget mere begrænsede eller reducerede som faktorer i religiøse eller filosofiske systemer.

Den såkaldte „mormonisme“ er den eneste, der har overlevet i sin oprindelige styrke eller hensigt. Dens overlevelse er dens eget vidne om dens fylde af sandhed. Vi kan sige om Joseph Smith, hvad Kristus engang sagde til sit eget forsvar: Hvis han ikke gjorde Guds gerninger, så tro ham ikke; men hvis han gjorde det, så tro gerningerne, selv om I ikke tror ham, så I kan vide og tro, at Gud var med ham. For de gerninger han (Joseph Smith) udførte og deres varighed i over 100 år under søgelyset fra vore dages undersøgelse, kritik, spot og forfølgelse, er hans virkelige vidnesbyrd om dens sandhed; det Evangelium og den Kirke, han gav verden under Guds ledelse, er hans forsvar. Der findes tre omfattende kilder, hvorfra vi kan uddrage en beretning om den nye forvaltnings Profet og Seer, hans karakter og hans gerninger:

For det første vidnesbyrdet fra dem, som kendte ham, og modtog ham,

således som han virkelig vurderede sig selv — hans nidkære disciple.

For det andet dem, for hvem han var en gåde — et mysterium, som de indrømmede, de selv var ude af stand til at løse.

For det tredje dem, der var ubetinget imod ham — hans fjender; de, som regnede ham for mere end en kvætter, mere end en falsk profet, som verden ville være godt tjent med at komme af med, lige meget på hvilken måde, og hvis værker de ubetinget ville ødelægge — og som de med glæde ville se blive kastet i helvede!

Ærlig talt tilstår jeg, at jeg hører til den første kategori: en som tror på ham, anerkender ham som den Højeste Guds profet, inspireret som intet andet menneske er blevet inspireret til at oprette Guds sandheder i verden, en som tror på ham uden betingelse. For mig var han en mægtig ånd, hvad der gjorde ham til en af Guds „store“ og „ædle“ og „gode“ intelligenser, med rette og ved selve sin beskaffenhed. Til denne store, mægtige og stærke ånd gav Gud desuden myndighed og inspiration, hvad der gjorde, at man hurtigt og grundigt forstod ham.

I denne atmosfære vedrørende ham voksede jeg ud af barndommen; jeg svælgede i de ting jeg hørte om ham, længe før jeg selv kunne læse dem; de blev læst for mig af de bøger, som var udgivet om ham — venligt og på anden måde — som fortalte historien om hans heltemod, hans frygtløshed, hans ubegrænsede kærlighed til sine venner, hans ærbødhed over for

Gud og hellige ting, hans retskaffenhed lige til hans martyrdød. For alt dette elskede jeg ham, således som jeg nu elsker ham.

Jeg blev påvirket af dristigheden i hans påstande, for den umådeligt intellektuelle forvovenhed, som på den måde løftede ham op over almindelige mennesker. Måske elskede jeg ham i barndommen for selve det herskende og pralende ved ham og for hans uskolerede veltalenhed. I hvert tilfælde dannede min egen natur en forening med hans, som intet kunne bryde. Det kan være, at der nu, som på Salomons tid, ikke er nogen „plet“ på genstanden for vor kærlighed, ingen „ufuldkommenhed“! I hvert fald ingen, som jeg kunne se og føle.

Senere, da dæmme kraft begyndte at herske noget mere, og kundskaben voksede, og da jeg lærte at betragte og elske sandheden mere end mennesker — så jeg begrænsninger hos den nye forvaltnings profet, og blev klar over menneskelige skrøbeligheder og mangler ved gerningen og så, at han var et menneske, som han selv forklarede det, med samme lidenskaber og fordomme som andre mennesker. Hans tiltalende erkendelse af begrænsningerne afslørede endda en anden dyd, man måtte beundre, nemlig udmyhged, hvad der gjorde ham endnu kærere for mig og anbragte ham, så han ikke blev trukket ned fra det sted, jeg havde givet ham i mit hjerte. Lad ham være fredet dér. Gud, som siges at anklage endog sine engle for „dårskab“, kan måske domme Joseph Smith, for han var hans tjener, og han ved det. For mig er han den Allerhøjestes Profet. Så lad ham for altid stå dér.

Med hensyn til de to andre kilder til kundskab om ham, så lad dem, for hvem han var en gåde, og ligeledes hans fjender, gætte og rase; „det er ligegyldigt, han er uden for ders magt“ — at overdænge hans minde med usædelige tilnavne kan ikke ændre hans plads i Guds husholdning, eller gøre ende på ham på nogen måde. Han tilhører tidsaldrene, hans hjem er hos Guderne, hans gerninger vedvarer på jorden. ○

Emma Ray Riggs McKay 1877–1970

Emma Ray Riggs McKay, 93 år, enke efter Præsident David O. McKay, døde lørdag den 14. november 1970 i sin lejlighed i Hotel Utah i Salt Lake City. Præsident McKay døde den 18. januar, kort efter at parret havde fejret deres 69 års bryllupsdag.

Offentligheden kender kun lidt til denne bemærkelsesværdige kvinde, som så længe stod ved Præsidentens side som hans „elskede hustru“, som han kaldte hende. Hun var født i Salt Lake City den 23. juni 1877, datter af O. H. og Emma Robbins Riggs.

Hun traf David O. McKay, en ung mand, som havde planer om at blive skolelærer, da han kom til Salt Lake City fra Huntsville for at blive indskrevet på University of Utah, og lejede et værelse i familien Riggs' hjem, som lå i nærheden af universitetet. De blev forlovet, medens de var på universitetet, men efter Davids eksamen i 1897 blev deres planer om bryllup udsat, da han modtog et kald til at virke som missionær i Storbritannien. I mellemtiden fuldenste Emma Ray sin universitetsuddannelse og tog eksamen i 1898. De blev gift den 2. januar 1901.

Emma Ray arbejdede i Kirkens hjælpeorganisationer i Ogden, opdrog sine børn i Ogden, på McKay farmen i nærheden af Huntsville, og senere i Salt Lake City.

Efter at hendes mand blev kaldet til at tjene som medlem af De Tolvs Råd i 1906, måtte søster McKay ofte være alene hjemme for at tage sig af deres syv børn (hvoraf et døde som spæd), medens han rejste i sine hverv for Kirken.

Præsident McKay sagde engang til deres børn: „I årevis har I set, hvor fuldenndt jeres moder opfylder sit hverv. Jeg vil gerne over for jer og over for hende indramme, i hvor høj grad hendes kærlige hengivenhed, inspiration og loyale støtte har bidraget til enhver succes, som vi får.“

Efterhånden som børnene blev ældre var søster McKay mere og mere ved sin mands side. Han blev kaldet som anden rådgiver i Det Første Præsidentskab ved den halvårlige generalkonference i oktober 1934 og blev Kirkens Præsident den 9. april 1951. I de år han var præsident rejste de sammen til alle jordens kontinenter og til øerne i havet.

Søster McKay overleves af fire sønner: David Lawrence, Llewelyn R., Edward R., og Robert R. McKay, alle i Salt Lake City; af to døtre, Mrs. Russell H. (Lou Jean) Blood, og Mrs. Conway A. (Emma Ray) Ashton, Salt Lake City, og af 22 børnebørn og 25 oldebørn.

Begravelsen foregik i Assembly Hall den 18. november under ledelse af Det Første Præsidentskab. ○

Thorpe B. Isaacson

1898–1970

Assistent til De Tolvs Råd, 1961-1965, 1970

Rådgiver til Det Første Præsidentskab, 1965-1970

Første rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd, 1952-1961

Ældste Thorpe B. Isaacson gav sine sønner det råd: „Hvis der er noget arbejde, som man er nødt til at lade ligge ugjort, må det ikke være Kirkens arbejde.“ Denne bemærkning karakteriserede hans hengivenhed for Kirken, som gav sig udtryk i umådelig åndelig og fysisk energi. For ældste Isaacson var Evangeliets principper de kilder, hvorfra han fik sin store begejstring på mange områder — idræt, uddannelse, forretningslivet, borgerlige hverv og, som det allervigtigste i hans liv, som leder i Herrens værk.

Ældste Isaacson blev født den 6. september 1898 i Ephraim, et lille bondesamfund i det centrale Utah. Hans bedsteforældre tog imod Evangeliet i Europa, og det blev indpodet i ham af hans pionerforældre, Martin og Mary Beal Isaacson.

Han var en fremragende idrætsmand i sin ungdom, og han frekventerede Snow Academy (nu Snow College) i Ephraim, Brigham Young University, Utah Agricultural College (nu Utah State University), og University of California i Berkeley.

Medens han underviste i Box Elder County, traf han Lula Maugham Jones, og de blev viet i Salt Lake Templet den 16. juni 1920. Efter deres bryllup arbejdede han som lærer, træner, rektor og medlem af lærerstaben ved forskellige skoler i Utah og Idaho. Senere arbejdede han med stor succes i livsforsikringsbranchen, og ét år blev han valgt som den mest fremragende livsforsikringsmand i Amerika.

Ældste Isaacsons borgerlige og kirkelige arbejde var meget varieret. Han var formand for Kirkens komité for

historiske steder, vicepræsident for bestyrelsen for Brigham Young University, vicepræsident for Kirkens uddannelses-afdeling, præsident for bestyrelsen for Utah State University, og medlem af bestyrelsen for University of Utah.

For regeringen arbejdede ældste Isaacson blandt andet som konsulent for De Forenede Staters uddannelseskommissær, konsulent for Amerikas administration af U-lands hjælp og medlem af Utahs lille Hoover-kommission. Han var direktør for Utah Symfoniorkester i 15 år, direktør i Heber J. Grant & Co., vicepræsident i direktionsbestyrelsen for Deseret Publishing Company og medlem af flere hospitalsbestyrelser.

Ældste Isaacson blev opretholdt som anden rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd den 12. december 1946, som første rådgiver til den præsiderende biskop den 6. april 1952, som assistent til De Tolvs Råd den 30. september 1961 og indsat og opretholdt som rådgiver i Det Første Præsidentskab til Præsident David O. McKay den 28. oktober 1965. Han blev afløst fra denne stilling, da Præsident McKay døde i januar 1970.

Præsident McKay var hovedtaler ved en offentlig sammenkomst til ære for ældste Isaacson i Snow College auditorium i 1955.

„Som jeg ser det,“ sagde Præsident McKay, „udspringer biskop Isaacsons fremragende succes på så mange områder fra tre hovedkilder. For det første er hans karakterstyrke og retskaffenhed en arv fra hans forældre. For det andet er det hans omgi-

velser — hans barndom tilbragt i dete land. Og det tredje ville være det, han selv har skabt, hans egen flid og hans eget arbejde.“

Som generalautoritet rejste ældste Isaacson omkring til mange dele af Kirken, hvor hans venlige sind og begejstring blev godt modtaget. Hans særlige interesse for programmet for de voksne medlemmer af Det aronske Præstedømme stimulerede arbejdet på dette område overalt i Kirken.

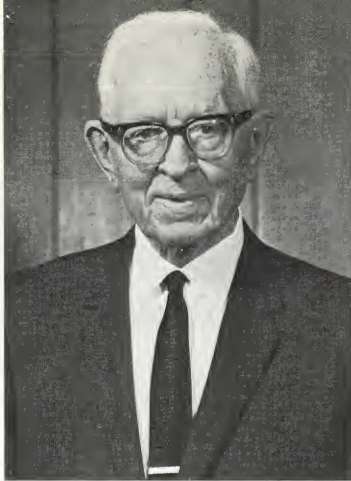
For ældste Isaacson kom døden som en velsignelse på dette tidspunkt, og befriede ham fra den uvirksomhed, som et dårligt helbred havde påtvunget ham i de sidste år. Men selv under sin sygdom bevarede han en stærk interesse for Kirkens sager.

Ældste Isaacson døde den 9. november 1970. Begravelsen foregik to dage senere i Assembly Hall på Tempelpladsen, under ledelse af præsident N. Eldon Tanner af Det Første Præsidentskab.

Ældste Isaacson efterlader sig søster Isaacson, en datter, Mrs. Royal (Joyce) Tribe, en søn, Richard A. Isaacson, ni børnebørn, fire brødre og en søster.

Ældste Isaacson store begejstring for Jesu Kristi Evangelium vil blive bevaret i Kirken i dag.

„Hvis der er noget arbejde, som man er nødt til at liggé ugjort, må det ikke være Kirkens arbejde“ kan udmærket være et godt råd til os alle. ○

Fra Missionens

Præsidentskab

Mine kære, dejlige søskende i Danmark!

I dag er mit hjerte og min sjæl fyldt med taknemmelighed, fred og lykke, fordi jeg tænker på jer, I vidunderlige, trofaste Hellige her i Danmark.

Jeg er ydmyg over jeres ydmyghed, jeres offervillighed, jeres retskafne liv og jeres store ønske om at opdrage gode familier og lære dem Evangeliet gennem eksempel, jeg er også opmærksom på jeres mange problemer, jeres store arbejde, jeres mod og jeres ansvarsopgaver.

Af disse og mange andre grunde kalder Profeten de Hellige sammen til Generalkonference i april og oktober, og her i Danmark holder vi konferencer hver fjerde måned, og i vore egne grene en gang om året.

Hvorfor disse konferencer? Hvorfor kan vi ikke bare læse om dem eller se billeder af dem? De, som var så heldige sidste år i oktober at overvære Generalkonferencen i Salt Lake City, kan måske bedst besvare dette. At være der sammen med de Hellige fra hele verden og føle den vidunderlige ånd og sidde ved Herrens Profets fødder må være en af de største oplevelser i ens liv. At være der og vente på Herrens vejledning til os — og jeg bærer vidnesbyrd til jer, at vi trænger til vejledning og hjælp og vidnesbyrd for at komme gennem disse vanskelige tider.

Derfor går vore bønner ved konferencetid til vor Profet, til De Tolv, de Halvfjerds og alle andre, som giver os råd.

Her i det dejlige, lille Danmark afholder vi vore konferencer, og de ord, der udtales her, ledes af Ånden. Vi kommer, vi beder, vi synger, vi bærer vidnesbyrd for hinanden, og efter to dages forløb tager vi hjem, opbyggede og glade, besluttet på at være et godt eksempel for andre.

Sådan er det ved vore konferencer, og når vi besøger jer ved distrikts — og grenskonferencer, kommer vi tilbage, besluttet på at gøre et endnu større arbejde med de Hellige, missionærerne, Primary, Søndagskolen, G.U.F., Hjælpeforeningen, genealogisk arbejde, og alt det andet.

Og hvorfor? For at opbygge riget, føre familier ind i Kirken, lære de største principper, elske Herren og holde Hans bud.

I år vil I huske, at jeres udfordring er at føre en af jeres egen familie ind i Kirken. Begynd i dag. Begynd med jeres egen familie-hjemmeaften; indbyd jeres slægtninge til jeres hjem, derefter til grenens familie-hjemmeaften eller til Søndagsskolen, o.s.v. Da og først da har I prøvet så hårdt som I burde.

Få først fat i jeres egen familie. Hold jer nær til dem, og nå derefter ud til jeres brødre og søstre, jeres fader og jeres moder, dernæst til jeres venner, og lad os alle opbygge riget sammen.

Dette vil alt sammen kræve mod, beslutsomhed, kærlighed, tålmodighed og frem for alt lydighed mod den udfordring I har fået. Til jer, som vil tage udfordringen op, lover jeg held og lykke. Hvor stor vil ikke jeres belønning blive i jeres Faders rige, når I fryder jer sammen med en af jeres egen familie. Læs Luk. 15:11-31. Gud velsigne jer alle til at leve så godt, så rent, så tjenstvilligt, at I kan være i stand til at belære jeres egen familie. Hvilken velsignelse!

Når som helst I prøver, tjener I efter bedste evne. Praktiser kærlighed til jeres næste.

Paul L. Pehrson, missionspræsident

Missionærankomst

Den 4. januar er søster **Marianne Christensen**, København Gren, blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i Kolding.

Bryllup i Odense:

Den 9. januar 1971 viedes i Odense Grens kirkebygning broder **Steffen Vestergaard Poulsen**, Odense, og søster **Birte Blønd**, Fredericia. Vielsen blev foretaget af missionspræsident Paul L. Pehrson, og bagefter var der reception i kirkebygningen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dødsfald i England:

Søster Edith Lorentzen Witter, tidligere København, nu England, har haft den sorg at miste sin mand, broder Fred Witter, som døde den 19. december 1970. Vi udtrykker vor inderligste deltagelse og et: Æret være broder Witters minde!

Missionærafslæsninger

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

9. januar:

David Bird fra Springville, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

28. januar:

Patrick Hærrild fra Escondido, California, efter sidst at have arbejdet i Virum.

Glen Jensen fra Covina, California, efter sidst at have arbejdet i København.

Nicklas Bowler fra Logandale, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

11. februar:

Terry Black fra Lehi, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Larry Gardner fra St. George, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Alan Bohrer fra Rainier, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Glostrup.

Cary Hoff fra Cedar City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Reed Wallentine fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Slagelse.

Max Nielsen fra Clearfield, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Tempelrejserne

Tempelrejserne i 1971 for de danske søskende vil finde sted til følgende tider:

Tempelrejse I: Tirsdag den 29. juni til og med fredag den 2. juli

Tempelrejse II: Tirsdag den 24. til og med fredag den 27. august

Ovennævnte datoer er de dage, hvor vi går igennem templet, og hertil må så lægges den tid, det tager at rejse til templet.

Søskende, bered jer allerede nu til at kunne deltage i en af disse rejser, planlæg ferien og spar penge sammen.

Den i dette eller følgende nummer af Stjernen indlagte tilmødelingsblanket bedes indsendt snarest muligt og **senest den 10. maj**, således at vi kan ordne de praktiske ting i forbindelse med opholdet i Schweiz i god tid og på rette måde.

Distrikskonferencen i København Distrikt

Vinterkonferencen blev i år afholdt den 23. og 24. januar 1971. Det var især Primarys og Søndagsskolens konference, og hovedtemaet var: UNGDOMMEN ER FREMTIDEN. Alle møderne afholdtes i kirkebygningen på Maglegårds allé.

Lørdagen begyndte med ledermødet for Primary og for Søndagsskolen, henholdsvis kl. 14.30 og kl. 16.45. Primarys møde blev holdt i Hjelpeforeningens værelse, og man slog stemningen an ved at uddele små hjertes til alle ved indgangen. Søndagsskolens møde foregik i kirkesalen, hvor man demonstrerede »En glad Søndagsskole.« Der var ca. 50 tilstedede ved hvert af møderne.

Lørdag aften kl. 19.30 afholdtes et møde for Præstedømmet og et møde for alle kvinder. Begge møder drejede sig om hjemmelærerprogrammet og dets udførelse af hjemmelærere og tilfældige familier. På kvindemødet blev mødet yderligere levendegjort ved demonstrationer. Ved kvindemødet talte først søster Lis Billeskov Jensen, søster Inger Hentzen og søster Irma Nielsen. Efter hver af disse taler blev emnerne dramatiseret af broder og søster Lee Jensen, broder og søster Jens Kristoffersen, broder og søster Henning Aager samt tvillingerne Ulrik og Troels Benthin. En fællessang dannede overgang til de næste tre talere, søster Anni Ringheim, søster Erna Nielsen og søster Birthe Schultz. Til slut talte søster Ruth Pehrson. Tilstedede 112.

Ved Præstedømmets møde talte broderne, Bjarne Engmann, Svend Erik Thomsen, Bent Jensen, Finn Poulsen og Hans Billeskov Jensen om hjemmelærerarbejdets udførelse og velsignelser. Derefter talte broder Bent Lindhardt og distriktspræsident Arne Jakobsen om tidens betydning her og tiden målt med evigheden. Præsident Benny Lindén fra missionspræsidentskabet gav dernæst et personligt vidnesbyrd og omtalte en udfordring fra missionspræsidentskabet: At bringe et famillemedlem ind i Kirken i 1971. Til slut talte missionspræsident Paul L. Pehrson og kaldte derunder tre brødre op. Præsidenten sluttede med at fremhæve, at vor allervigtigste pligt er at frelse de levende i vore familier. Tilstedede 139.

Søndagens formiddagsmøde begyndte kl. 10. Efter missionens og distriktets forretninger, hvorunder vi bl. a. fik opretholdt en ny ældste, broder Jørgen Skytte Damø, var der taler af søster Kirsten Ronnenberg og søster Ruth Nøddegaard Andersen fra Primarys distrikts- og missionsbestyrelse, og derefter af præsident

Johan H. Benthin fra distriktspræsidentskabet. Disse tre talte over konferencens hovedtema: Ungdommen er fremtiden. Næste taler var præsident Henning Frederiksen fra missionspræsidentskabet, der talte om ægteskabets guddommelighed og familiens betydning, hvorunder han præsenterede sin hustru og sine tre børn. Missionens udfordring blev gentaget: at hver familieenhed bringer en af deres egen slægt ind i Kirken i 1971 (af de levende!). Dernæst talte distriktspræsident Arne Jakobsen over hovedtemaet, hvorefter missionspræsident Paul L. Pehrson fik overdraget tiden. Evy og Claus Pedersen, Nordre Gren, blev kaldt op og bar deres vidnesbyrd. Ligeledes blev ældste Palle Sørensen og ældste Tim Turner kaldt op for at bære deres vidnesbyrd og berette om deres største ønske. Præsident Pehrson talte selv om eksemplets magt, tilgivelse og at bringe sit eget hus i orden, hvorefter søster Ingeborg Nielsen fra Slagelse gren sluttede af med at bære sit vidnesbyrd efter sine mange år i Kirken. Primarys børnekor satte kolorit på mødet. Tilstedede 500. Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14, og efter et par enkelte bekendtgørelser talte broder Alan Stig Petersen fra Søndagsskolens distriktsbestyrelse om ungdommens muligheder i Kirken og uden for Kirken. Broder Jørgen Olsen, som var blevet døbt siden sidste konference, talte dernæst og gav sit personlige vidnesbyrd. De næste talere var præsident Sv. Aa. Sønderby fra distriktspræsidentskabet, der talte om vigtigheden af trofasthed, og søster Kirsten Andersen, der fremhævede forældrens varet. Præsident Benny Lindén talte bl. a. om frelsesplanen for levende og døde, nødvendigheden af kærlighed over for ungdommen og gentog udfordringen til at hjælpe vore familier. Missionspræsident Paul L. Pehrson præsenterede et ikke-medlem, C. F. Thomsen, der talte om eksemplets magt. Dernæst bar søster Katrine Stokholm sit vidnesbyrd, og en familie blev kaldt op og sang »Pas nu på, lille øje...« Dernæst fremhævede præsident Pehrson princippet om ikke at domme andre og nødvendigheden af familiens hjemmeaften.

Efter en enkelt forretning sluttede mødet og dermed konferencen kl. ca. 16.15. Danmarks Mormonkor skabte en dejlig ånd ved deres sang mellem talerne. Tilstedede 454. H. N.

Dåb:

Aalborg: 20. december 1970:

Edel Margrethe Dyg Larsen, døbt af ældste Harold Skousen, håndspåbyggelse ved ældste Palle Poulsen.

30. januar 1971:

Ellen Poulsen, døbt af ældste Alan Bohrer, håndspåbyggelse ved ældste Larry Gardner.

København Gren: 24. december 1970:

Anna Cecilie Kirstine Sørensen, døbt af broder Eddie Karnil, håndspåbyggelse ved samme.

27. december:

Kan Håberg Jensen, døbt af ældste Warren Nielsen, håndspåbyggelse ved ældste Glen Jensen.

Joan Håberg Jensen, døbt af ældste Glen Jensen, håndspåbyggelse ved ældste Warren Nielsen.

1. januar 1971:

Rosemarie Sandra Anthony, døbt af ældste Mark Millett, håndspåbyggelse ved ældste Keith Anderson.

9. januar:

Edith Margrethe Jørgensen, døbt af ældste Alan Bohrer, håndspåbyggelse ved broder Ib Hansen.

30. januar:

Aage Søndergaard, døbt af ældste Mark Millett, håndspåbyggelse ved broder Ib Hansen.

Edith Elisabeth Søndergaard, døbt af ældste Craig Madsen, håndspåbyggelse ved broder John Jørgensen.

Hans Michael Søndergaard, døbt af ældste Eric Andersen, håndspåbyggelse ved broder Svend Aage Sønderby.

Dorthe Berthina Søndergaard, døbt af ældste Jeff Page, håndspåbyggelse ved broder Nordby Larsen.

Silkeborg: 2. januar 1971:

Karen Kobæk Andersen, døbt af ældste Alan Bruun, håndspåbyggelse ved ældste Max Nielsen.

Randers: 29. januar 1971:

Johannes Poul Underberg, døbt af ældste Thorvald Jensen, håndspåbyggelse ved ældste John Lassen.

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Bertha Hansine Marie Vilested, København Gren, 75 år den 12. maj.

Ane Sofie Koch, Renne, 60 år den 13. maj.

Annie Larsen, Aalborg, 70 år den 26. maj.

Mathilde Eriksen, Aarhus, 80 år den 30. maj.

Ellen Elisabeth Nielsen, Vejle, 75 år den 31. maj.

Maren Jensen Damgaard, Skive, 70 år den 31. maj.

Glem ikke gæstfriheden — for ved den har nogle uden at vide det haft engle til gæster.

Heb. 13:2

Distriktskonferencen i Fyn-Jylland Distrikt

Vinterkonferencen i Fyn-Jylland Distrikt fandt sted i Odense i dagene 30. og 31. januar 1971.

Konferencen indledtes lørdag eftermiddag med et ledermøde for Primary funktionærer, hvor en veloplagt Primary-missionbestyrelse instruerede og opmuntrede de 39 fremmødte.

Senere begyndte Søndagsskolens ledermøde, hvor Søndagsskolens missionsbestyrelse instruerede de 42 tilstedeværende.

Et fælles lederskabsmøde for samtlige ledere i distrikt og grene begyndte lørdag aften kl. 19.30. Mødets emne var: „Få mest muligt ud af din tid“, og der var ialt 82 tilstede. Efter mødet var der hyggeligt samvær, og G.U.F.s distriktsbestyrelse sørgede for forfriskninger.

Søndagens moderække indledtes med Præstedømmets møde og et møde for alle kvinder, ledet af U.K.G.U.F.s distriktsbestyrelse. Emnet for Præstedømmets møde var: „Juniorkammeratens betydning i Præstedømmets hjemmelærerarbejde“, og der var ialt 82 bærere af Præstedømmets tilstede.

Ved kvindernes møde var emnerne: Kvindens forhold til Præstedømmet — hendes plads i hjemmet — og familiehjemeaften. Ialt 91 søstre overværede mødet.

Konferencens formiddagsmøde indledtes kl. 10. Mødets første taler var 1. rådgiver til missionspræsidenten, Benny Lindén, og derefter sang et kor af Primarybørn fra distriktet to sange. Næste taler var præsidentinden for Primarys distriktsbestyrelse, Kirsten Thomsen, og herefter sang et herrekor fra distriktet: „O, kom, du Konge, kom...“

Efter sangen talte 1. rådgiver i Primarys missionsbestyrelse, Ellen Hall. Forsamlingen sang: „Så sikker en grundvold...“, og derpå talte 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Karl Blohm. Carl Henrik Hansen og Carl-Johan Grabe, Esbjerg, blæste et potpourri over tre af Kirkens sange, ledsaget af Arne Pedersen på klaver. Til sidst blev tiden overgivet til missionspræsident Paul L. Pehrson, der kaldte på forskellige søskende, som bar deres vidnesbyrd. Han oplyste endvidere i sin tale, at der nu er 9 unge danskere på mission, og opfordrede medlemmerne til at slutte op om dem. Der var ialt 252 tilstede ved formiddagsmødet.

Eftermiddagsmødet indledtes kl. 14. Som det er skik ved årets første distriktskonference blev Kirkens Generalautoriteter samt missionens og distriktets ledere opretholdt, og enstemmigt godkendt af forsamlingen. Første taler var 1. rådgiver

i Søndagsskolens distriktsbestyrelse, Bent H. Gram, og derpå spillede broder Orla Knudsen, Odense, en violinsolo. Forstanderen for Søndagsskolens missionsbestyrelse, Poul Andersen, var næste taler, og derpå talte missionssekretæren, Ole P. Petersen, og broder Verner Buur, Esbjerg.

Efter en forsamlingsang, „Der er solskin i min sjæl i dag“, talte 2. rådgiver til missionspræsidenten, Henning K. Frederiksen. Odense grens kor sang: „Klippe, du som brast for mig...“, og derpå blev resten af mødetiden overgivet til missionspræsidenten, der talte om det største af alt — et lykkeligt familieliv. Der var ialt 249 tilstede ved eftermiddagsmødet.

Desværre savnede vi ved denne konference vor distriktspræsident, Knud B. Andersen, der måtte holde sengen med en slem forkølelse — men til trods herfor var de tilstedeværende dog enige om, at konferencen havde været en dejlig oplevelse. Sammenlignet med tidligere vinterkonferencer var tilslutningen til denne konference ca. 10% større, sikkert som følge af den usædvanligt milde vinter. H.O.N.

A P O S T E L — B E S Æ G

Eldste Marion G. Romney af De Tolv Apostles Råd ventes at besøge Den danske Mission i dagene 7., 8., 9. og 10. maj under en rundrejse til de europæiske missioner.

